

Νεανικά Ἀγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΤΕΥΧΟΣ 31ο ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2006

Ἀντί προλόγου

«Ἄς υποθέσουμε ὅτι εἶναι ἓνας κύκλος πάνω ἀπό στή γῆ, σάν ἓνα στρογγυλό χάραγμα γινωμένο μέ διαβήτη καί ἔχοντας ἓνα κέντρο. Κέντρο ὀνομάζεται τό μέσον τοῦ κύκλου. Προσέξτε τί ἔννοῶ: Ἄς υποθέσουμε ὅτι αὐτός ὁ κύκλος εἶναι ὅλος ὁ κόσμος.

Τό

κεν-
τρικό
σημεῖο

τοῦ
κύκλου εἶναι ὁ Θεός, οἱ δέ
εὐθεῖες γραμμές πού ξεκινοῦν ἀπό τήν
περιφέρεια τοῦ κύκλου πρὸς τό κέντρο οἱ
δρόμοι, δηλαδή οἱ τρόποι ζωῆς τῶν
ἀνθρώπων. Ἐφόσον λοιπόν προχωροῦν

οἱ ἅγιοι πρὸς τό κέντρο, θέλοντας νά
πλησιάσουν τό Θεό, ἀνάλογα μέ τό πόσο
προχωροῦν, πλησιάζουν καί τό Θεό καί
μεταξύ τους. Καί ὅσο πλησιάζουν τό Θεό,
πλησιάζονται μεταξύ τους καί ὅσο πλη-
σιάζονται, πλησιάζουν τό
Θεό. Κατά τόν
ἴδιο τρόπο

ἐννοῆστε
καί τό χωρισμό.

Γιατί ὅταν ἀπομακρύνονται
ἀπό τό Θεό καί γυρίζουν πίσω, πρὸς τά
ἔξω, εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι, ὅσο βγαίνουν
πρὸς τά ἔξω καί ἀπομακρύνονται ἀπό
τό Θεό, τόσο ἀπομακρύνονται καί μετα-

ξύ τους, καί ὅσο ἀπομακρύνονται μεταξύ τους, τόσο ἀπομακρύνονται καί ἀπὸ τὸ Θεό. Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ φύση τῆς ἀγάπης. Ὅσο μὲν βρισκόμαστε ἔξω καὶ δὲν ἀγαπᾶμε τὸ Θεό, τόσο ἀπομακρυνόμαστε ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἄν ὅμως ἀγαπήσουμε τὸ Θεό, ὅσο πλησιάζουμε τὸ Θεό μέ τὴν ἀγάπη μας σ' Αὐτόν, σ' ἀνάλογο βαθμὸ ἐνώνομαστε μέ τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον καὶ ὅσο ἐνω- νόμαστε μέ τὸν πλησίον, τόσο ἐνωνό-

μαστε μέ τὸ Θεό.

Ὁ Θεός ἄς μᾶς ἀξιώσει νὰ προσέ- χουμε ὅσα μᾶς συμφέρουν πνευματικά καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόζουμε. Γιατί ὅσο φρο- ντίζουμε καὶ ἐνδιαφερόμαστε νὰ ἐφαρ- μόσουμε ὅσα ἀκοῦμε, τόσο περισσότε- ρο μᾶς φωτίζει ὁ Θεός πάντοτε καὶ μᾶς διδάσκει τὸ θέλημά Του.

(Ἄββᾶ Δωροθέου,

Ἔργα Ἀσκητικά, Στ' Διδασκαλία,
ἐκδόσεις Ἑτοιμασία, σ. 203).

Βίος ἀκοινωνήτος, βίος ἀβίωτος

«Τί ἐννοεῖ ὁ ποιητής» μᾶς ρωτοῦσε ἡ δασκάλα στό σχολεῖο προτοῦ προχωρή- σει σέ μιὰ ἀκόμη ἀνάλυση-ἐρμηνεία ποιήματος στά πλαίσια τοῦ μαθήματος τῆς λογοτεχνίας. Ἀπάντηση ποιός ξέρει ἂν περίμενε, ὑποθέτω πὼς ὄχι· ἐν πάσῃ περιπτώσει μᾶς ἐξηγοῦσε ὅτι τὸ τάδε συμβολίζει αὐτό, τὸ ἄλλο σημαίνει τὸ ἄλλο κ.τ.λ. Ἐπειτα χτυποῦσε τὸ κουδού- νι κι ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα.

Μερικά ἔτη φωτός μακρὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ πού ἦμουν μικρὸ παιδί καὶ πῆγαινα σχολεῖο τὸ μάθημα τῆς λογοτε- χνίας ὑπάρχει ἀκόμη στὴ ζωὴ μου· φαί- νεται πὼς τὴν στοίχειωσε κιόλας· κι ἂν ἐξαιρέσεις μιὰ μικρὴ ἀναδιανομὴ τῶν ρόλων τίποτε ἄλλο δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τότε.

Τὴν κυρὰ δασκάλα -πού ἐν τῷ μεταξύ βγήκε στὴ σύνταξη- τὴν ἀντικατέστησαν ὀρισμένες ἐννοιες, ὅπως ἡ ἀδιαλλαξία, ἡ ἀνία, ἡ ἀτολμία. Ἐμένα μέ ἀντικατέ- στησα, ἐγώ, ἐνήλικη πλέον καὶ τὸ ποιή- μα ἢ τὰ ποιήματα τὰ τόσο εὐκολοερμή-

νευτα (γιά τοὺς εἰδικούς) ἔγινε ἡ ζωού- λα μου καὶ οἱ ζωές τῶν πλησίον μου. Ἡ αἴσθησις τοῦ ἀνικανοποίητου, ἀνολο- κλήρωτου, ἀνοστού ἢ ἀνούσιου (ἢ ὅπως ἄλλιῶς ἀναπαύεστε νὰ τὴν ὀρίσετε) εἶναι ἡ ἴδια, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μαθή- ματος· τὸ κουδούνι δὲν χτύπησε ἀκόμη, ἀργά ἢ γρήγορα ὅμως θὰ γίνεи κι αὐτό, γιατί περιμένουν καὶ οἱ ἐπόμενοι. Αὐτὸ ἦταν δηλαδή ἡ ζωὴ; Ὅλο κι ὅλο αὐτό; Κι ὅμως θὰ ἔφτανε μονάχα ἓνα «κλίκ» γιά νὰ ἀνατραποῦν ὅλα. Ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ μοιάζει δὲν εἶναι μάθημα λογοτεχνίας στό σχολεῖο. Ἄν δηλαδή γινόταν ἓνα τέτοιο «κλίκ»...

... Θὰ σηκωνόμουν ὄρθια καὶ θὰ ἔλεγα ὀρθά-κοφτά: «Συγγνώμη μαντάμ, δια- φωνῶ». Θὰ ἀνοιγα τὴν πόρτα καὶ θὰ ἔβγαινα ἔξω. Τρέχοντας θὰ πῆγαινα στὴν πλησιέστερη βιβλιοθήκη νὰ κατε- βάσω ἀπ' τὰ ράφια τὰ ποιητικά ἅπαντα τοῦ ἀγαπημένου μου ποιητῆ καὶ κρατώ- ντας τα σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά μου θὰ

ἔτρεχα στήν πλησιέστερη ἐξοχή. Χοροπηδώντας θά ἀπάγγελνα δυνατά, θά ᾽σκιζα τίς σελίδες γιά νά φτιάξω σαῖτες, θά τσαλαβουτοῦσα στά ρυάκια καί θά δίδασκα στά βατράχια σίχους· γενικά θά ἔκαναν κάθε εἶδους τρέλα πού θά μοῦ περνοῦσε ἀπ' τόν ἐγκέφαλο. Τό ἡλιοβασίλεμα θά μέ ἔβρισκε πάνω σ' ἓνα λόφο ν' ἀγναντεύω τήν πολιτεία πού ἄφησα πίσω μου μέ τά σχολεῖα της, τίς δασκάλες της καί τά κουδούνια. Ἡρεμη πιά καί φιλοσοφημένη (μετά ἀπό τέτοια ἐντρύφηση στήν ποίηση) ἴσως νά δάκρυζα συγκινημένη νιώθοντας τό ἐλαφρύ ρίγος ἀπό τήν πρώτη ἀπογευματινή δροσιά νά διαπερνάει τήν ὕπαρξή μου, ἐκλαμβάνοντας το σάν ὑπόσχεση ἐλπίδας, σύμβολο καθαροῦ, οἰωνό σωτηρίας.

Αἴνιγμα δυσερμήνευτο μοῦ φαίνεται πώς εἶναι ἡ ζωή καί ἄν σθηριχθῶ σέ ἀπόψεις, φιλοσοφικές σχολές ἢ σχολικά βοηθήματα μοῦ φαίνεται πώς θά χάσω τό παιχνίδι.

Ἄς πάρουμε ὅμως ἓνα ἀκόμη παράδειγμα. Ἄς προσπαθήσω μέσω τοῦ παραδείγματος νά βγῶ ἀπ' τόν λαβύρινθο τῶν συλλογισμῶν μου. Ἄς δοκιμάσουμε.

Ἡ γραμμική Β. Πρόκειται γιά μιά συλλαβική γραφή, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται στόν ἑλλαδικό χῶρο πρὶν τήν ἔλευση τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου. Μέχρι τά χρόνια τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, οἱ ἐπιστήμονες δέν εἶχαν μπορέσει νά τήν ἀποκρυπτογραφήσουν. Δέν γνώριζαν κἄν ἄν ἐπρόκειτο γιά ἑλληνικά ἢ γιά

κάποια άλλη άγνωστη γλώσσα. Έγινε όμως εκείνα τὰ χρόνια μιά ανασκαφή στις Μυκῆνες, όπου βρέθηκαν πλείστα δείγματα αὐτῆς τῆς γραφῆς γραμμένα σέ πινακίδες πού εἶχαν ψηθεῖ ἀπό κάποια πυρκαγιά καί εἶχαν διατηρηθεῖ. Μερικές ἀπό αὐτές τίς πινακίδες πλάιστήν λέξη εἶχαν ζωγραφισμένη καί μιά εἰκόνα πού τήν ἀναπαριστοῦσε. Μέ αὐτά τὰ δείγματα καί μέ κάποια ἄλλα πού εἶχαν βρεθεῖ παλαιότερα βρέθηκε ἡ ἄκρη τοῦ κουβαριοῦ καί ξετυλίχθηκε ἡ λύση τοῦ αἰνίγματος.

Ὁ μέγας ἀριθμός τῶν δειγμάτων ἐπαλήθευε καί συμπλήρωνε τὰ πορίσματα τῶν εἰδικῶν. Ἄν ὑπῆρχε μόνο ἓνα δεῖγμα γραφῆς τῆς γραμμικῆς Β ἀσφαλῶς δέν θά ἦταν δυνατή ἡ ἀποκρυπτογράφησή της. Ὅπως συμβαίνει λ.χ. μέ τόν δίσκο τῆς Φαιστοῦ, ἡ ἀποκρυπτογράφηση τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατη, ἐφόσον εἶναι τό μοναδικό δεῖγμα.

Ἐνας ἄνθρωπος μόνος. Ψάχνει νά βρεῖ τό νόημα τῆς ζωῆς. Νά ἐρμηνεύσει τόν ἑαυτό του νά γνωρίσει ποιός εἶναι. Ἄμετοχος ἄν εἶναι τῆς κοινωνίας μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους πῶς θά μπόρεσει νά λύσει τό αἰνίγμα τῆς ὑπαρξῆς του, νά ἀποκρυπτογραφήσει «τήν

γραφῆ του» (τά γραμμένα;). Θά ἀπομείνει βουβός σάν τάφος εἰς τόν αἰῶνα, ἀνεξήγητος, ὅπως ὁ δίσκος τῆς Φαιστοῦ.

«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» μᾶς λέει ὁ Χριστός. Μᾶς δείχνει τό δρόμο γιά τή σωτηρία. Ἀγάπη εἶναι καί νά μοιράζεσαι· νά προσφέρεις ἐμπειρίες, δεξιότητες, αἰσθήματα. Ὅλα μαζί στόν

ἀγῶνα γιά τό γνῶθι σ' αὐτόν ἢ στό παιχνίδι ἄν θέλετε. Ἄν δέν ἀγαπήσεις τόν ἄλλο πῶς εἶναι δυνατόν νά τόν γνωρίσεις, νά τόν σπουδάσεις καί νά τόν μελετήσεις καί παράλληλα νά κάνει αὐτός τό ἴδιο μέ σένα.

Ὁ ἄνθρωπος μακριά ἀπ' τήν ἀγαπητική σχέση μέ τόν πλησίον του μοιάζει μέ μαθητή ἐγκλωβισμένο σέ σχολική αἴθουσα ἐν ὥρᾳ ἀνιαροῦ μαθήματος. Παθητικά δέχεται ὅ,τι κι ἄν πῆ ὁ καθηγητής, στό τέλος-τέλος δέν ἔχει κἄν σημασία τί λέει γιατί μετά ἀπό λίγο θά ξεχαστοῦν κιόλας τά λεγόμενά του.

Τό μόνο πού θά μείνει θά ναι ἡ πραγματικότητα τῆς ἀδειας αἴθουσας. Κι ὅμως κάπου ἔξω μιά καμπάνα χτυπᾷ καί μᾶς καλεῖ. Μᾶς καλεῖ σέ νέες ἀρχαιολογικές σκαπάνες, σέ νέες δυναμικές κοπάνες, σέ νέες περιπέτειες. Ὅσοι πιστοί προσέλθετε.

Μαρία Βεργιάκη

Κοινωνίες ἀκοινώνητων ἀτόμων

...Καταναλώνουμε ἀριστουργήματα τέχνης τελείως ἀποκομμένοι ἀπό τήν ἐμπειρία τῆς δημιουργίας. Καταναλώνουμε γιά τήν ἀτομική μας ἱκανοποίηση καί μόνο, ἀνυποψίαστοι γιά τήν κοινωνική λειτουργικότητα τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τέχνης. Γι' αὐτό καί συγκροτοῦμε τελικά κοινωνίες ἀκοινώνητων ἀτόμων.

«Ἡ μουσική τῆς μετα-ἀναγεννησιακῆς παράδοσης εἶναι μιὰ μουσική χωρίς κοινωνική λειτουργία. - Παραδίδοντας τή δημιουργική λειτουργία τῆς τέχνης στούς εἰδικούς, βαθαίνουμε τό χάσμα στήν κοινωνία μας: Τόν διαχωρισμό ἀνάμεσα σέ ἐκείνους πού παράγουν καί σέ ἐκείνους πού καταναλώνουν. Φυσικά, ὅλοι μας καταναλώνουμε πράγματα πού δέν τά ἔχουμε παράγει, σήμερα ὅμως ἕνας ὅλο καί μεγαλύτερος ἀριθμός ἀνθρώπων δέν παράγει τίποτα, ἀλλά ἀσχολεῖται μέ τόν χειρισμό συμβολικῶν ὑλικῶν: ὑπάλληλοι, ἐπαγγελματίες, ἔμποροι, ἐπιχειρηματίες».

«Εἴμαστε καταναλωτές γνώσης καί ὄχι παραγωγοί γνώσης. Ἡ μόνη γνώση πού ἔχει ἀξία γιά μᾶς εἶναι αὐτή πού προσφέρεται (ἔτοιμη) μέσα ἀπό τό σχολικό σύστημα (ὄχι ἡ γνώση πού κερδίζουμε ἀπό τήν προ-

σωπική μας ἐμπειρία). - Ἡ ἐκπαίδευση, καί πιό σωστά, τά σχολεῖά μας, ἔτσι ὅπως λειτουργοῦν σίς σημερινές κοινωνίες μας, ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα νά διαιωνίζουν ἐκείνη τήν ἀντιληπτική στάση, πού μᾶς κάνει νά βλέπουμε τή φύση σάν ἀπλό ἀντικείμενο γιά ἐκμετάλλευση, τά ὑλικά ἀγαθά σάν τό πᾶν, ἀνεξάρτητα ἀπό τόν τροπο μέ τόν ὁποῖο παράγονται, καί τή γνώση σάν κάτι τό ἀφηρημένο πού ὑπάρχει κάπου ἔξω ἀπό μᾶς, ἀσχετο μέ τήν ἐμπειρία μας».

«Τά κίνητρα γιά τήν ἀναζήτηση τῆς γνώσης δέν μποροῦν νά εἶναι παρά δύο: ἡ ἀγάπη ἢ ἡ κατάκτηση δύναμης. Ἡ ἐπιστημονική γνώση, στόν δυτικό κόσμο βασίστηκε ἀποκλειστικά στό δεύτερο, καί ἡ ἐπιτυχία της ὀφείλεται ἀκριβῶς στό ὅτι κατάφερε νά προσφέρει δύναμη. - Ἡ γνώση πού ἀποβλέπει στήν κυριαρχία δέν μπορεῖ ποτέ νά εἶναι ἴδια μέ τήν γνώση πού ἀποκτοῦν οἱ ἐρωτευμένοι ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλον. Ἡ ἀμοιβαία γνώση, πού ἀποκτοῦν οἱ ἄνθρωποι πού ἀγαπιοῦνται, δέν εἶναι οὔτε περισσότερη οὔτε λιγότερη ἀπό τήν ἐπιστημονική, ἀνήκει ὅμως σέ μιὰ διαφορετική κατηγορία καί ἀπέχει ἔτη φωτός ἀπό τή γνώση πού ἀπο-

βλέπει στήν κυριαρχία».

Τό ζητούμενο εἶναι νά μεταβάλουμε τήν ἀντίληψή μας γιά τήν ἐπιστήμη, τήν τέχνη, τήν παιδεία. Νά πάψουμε νά τίς βλέπουμε καί νά τίς ἀσκοῦμε σάν αὐτοσκοπό καί αὐτοαξίες. Νά ἀναζητήσουμε τήν κοινωνική τους λειτουργικότητα, τή χαρά τῆς δημιουργικῆς ἐμπειρίας, τήν ἀλήθεια τῆς ἄμεσης σχέσης, τήν καθολικότητα τῶν γνωστικῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου.

Καί νά μὴν ἔχουμε αὐταπάτες. Μιά τέτοια μεταστροφή

δέν θεμελιώνεται μόνο στίς διαπιστώσεις καί στήν ἀμφισβήτηση. Πρέπει νά συμβεῖ κάτι πολύ ριζικότερο. Κι αὐτό τό ριζικότερο, στή δική μας πνευματική Παράδοση τό λένε *μετάνοια*. Ἀλλαγὴ τοῦ νοῦ, τῆς νοο-τροπίας, τῆς στάσης μας ἀπέναντι στό γεγονός τῆς ὑπαρξης καί τῆς ζωῆς.

(Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Χρ. Γιανναῖ «Κριτικές παρεμβάσεις».
Τά μέσα σέ εἰσαγωγικά ἀποσπάσματα εἶναι ἀπό τό βιβλίο:
Μουσική-Κοινωνία-Ἐκπαίδευση τοῦ Κρίστοφερ Σμῶλ,
τά ὁποῖα καί σχολιάζει).

‘Ο Χαζός

‘Ο Χαζός ἔξυνε τό σκυμμένο κεφάλι του ἀπό πίσω, κάτω πρὸς τὰ πάνω, ἔτριβε κυκλικά τίς παρυφές, κοίταζε δεξιὰ-ἀριστερά, πάνω πρὸς τόν τροῦλο, πίσω καί χαμογελοῦσε χωρίς λόγο (χωρίς λόγο;) ξέγνοιαστος καί χαρούμενος σ’ ὅλους ἐμᾶς τούς λογικούς.

- Εἰρήνη πᾶσι! ὁ παπάς στήν ‘Ωραία Πύλη.

‘Ο Χαζός πετάγεται πάνω πασίχαρος καί κάνει ἕνα μεγάλο σταυρό καί σκύβει τό φαλακρό κεφάλι του. ‘Η λογική κυρία πού μπῆκε πρὶν λίγο στό ναό, ἀφοῦ προσκύνησε μέ λογική σειρά ὅλες αὐτές τίς εἰκόνες μέ μετρημένες καί λογικές κινήσεις, ἦλθε καί κάθησε δίπλα στό Χαζό, ἀφοῦ τοποθέτησε ὁμορφα-ὁμορφα τήν τσάντα της στήν καρέκλα.

- Πολύ ζέστη σήμερα ψιθυρίζει στό Χαζό, πού ἤξερε ὅτι εἶναι Χαζός. ‘Αλλιῶς, δέν θά τ’όλεγε αὐτό, ἀφοῦ ἔξω ἔβρεχε καί ἡ βροχή εἶχε σκορπί-

σει μία εὐχάριστη πρωϊνή δροσιά σέ ὅλους μας.

‘Ο Χαζός πού μᾶλλον δέ ζεσταινόταν ὅπως ὅλοι ἐμεῖς οἱ λογικοί, πετάχτηκε ξαφνικά ἀπ’ τή θέση του κι ἔτρεξε πρόθυμα συνεχίζοντας νά

χαμογελᾶ ἀναίτια (ἀναίτια;) πρὸς τό παγκάρι. Πῆρε ἕνα διαφημιστικό φυλλάδιο πού ἔτυχε νά βρισκεται ἐκεῖ πάνω καί τό πρόσφερε μέ μεγάλη ἱκανοποίηση στή λογική κυρία - πού ζεσταινόταν- τῆς διπλανῆς του

καρέκλας. ‘Η λογική κυρία γιά νά μὴν τόν προσβάλει τό πῆρε κι ἄρχισε νά τό ξεφυλλίζει.

Αὐτή βέβαια ὡς λογικός ἄνθρωπος δέν ἦρθε στήν ἐκκλησία γιά νά διαβάσει διαφημιστικά φυλλάδια, ἀλλά γιά νά λειτουργηθεῖ καί νά συναντήσει τόν Κύριο. ‘Ομως δέν πειράζει. Χαζός εἶναι ὁ καημένος μὴν τόν προσβάλλουμε. Τοῦ φτάνει τό πρό-

βλημά του!

Κι ἔτσι ξεφυλλίζοντας ἡ λογική κυρία τό φυλλάδιο τοῦ Χαζοῦ ξαφνικά παρατηρεῖ τόν ἀπορημένο Χαζό νά προσπαθεῖ νά τῆς ἐξηγήσει μέ χειρονομίες κάτι. Τότε ὁ λογική κυρία κάνει ἓνα σιωπηλό α!, α!, α! σηκώνοντας τό κεφάλι πρῶτα πρὸς τά πίσω καί μετά πρὸς τά μπρός καί κάτω, ὅτι δηλαδή κατάλαβε πῶς τό φυλλάδιο τῆς τό ἔδωσε νά κάνει ἀέρα καί ὄχι γιά νά τό διαβάσει. Σταμάτησε λοιπόν τό διάβασμα ἡ λογική κυρία κι ἀφοῦ ἔκανε μερικές χερίες ἀέρα μέ τό φυλλάδιο πῆρε

τήν μαύρη τσάντα της κι ἔβγαλε ἀπό μέσα μιά ὄμορφη μαύρη βεντάλια. Σάν λογικός ἄνθρωπος, ἀφοῦ εἶχε δηλώσει κιάλας ὅτι κάνει ζέστη, συνέχισε νά ἀερίζεται μέ τό κατάλληλο μέσο, μέχρι τό τέλος.

-Μετά φόβου Θεοῦ...

Ὁ Χαζός πού εἶχε ἤδη λάβει θέση μπροστά στόν ἱερέα ἀνοίγει διάπλατα τό στόμα του

...

-Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε...

-Εἶδομεν τό Φῶς τό Ἀληθινόν...

Μιά ὄμορφη φωτεινή Νεφέλη εἶχε σκεπάσει τό πρόσωπο καί τή φαλάκρα τοῦ Χαζοῦ πού ἀνυποψίαστος συνέχιζε νά ζύνει τά λιγοστά μαλλιά του χαμογελώντας χαρούμενος.

Κι ἐμεῖς οἱ λογικοί ἔχοντας ἀχώριστο σκέπαστρο τήν μαύρη καί ἀπεχθή νεφέλη τῶν σκοτεινῶν λογισμῶν, τήν μαύρη νεφέλη τῶν ἀγχωρικῶν προβλημάτων μας, ἐγκαταλείπουμε τό ναό κάνοντας τό σταυρό μας, εὐχαριστώντας τό Θεό πού δέ μᾶς ἔκανε χαζούς.

Στυλιανός Χατζάκης